

Lluís Alabern

A *La casa del performer* (1994-1998) de Lluís Alabern hi emergeixen les tensions quotidianes d'un jove performer que fa art sense objectes i que no en té prou per pagar el lloguer. A través d'aquest qüestionament sobre la precarietat, Alabern va començar a preguntar-se quina casa podia habitar un performer, quines idees calia que acollís l'espai, quina relació havia de tenir respecte al paisatge físic i social. Al llarg de quatre anys va dibuixar croquis i versions de la casa, va parlar de la relació entre els seus habitants i va recopilar textos i retalls de premsa sobre la idea de refugi, de manera que va conformar un gran arxiu que encara conserva amb zel i que amplia de tant en tant.

El projecte encarnava els ideals propugnats pels artistes Fluxus dels seixanta, que equiparaven art i vida, però alhora constata que les arts performatives encara eren un llenguatge incipient que les instàncies oficials eren lluny de concebre com un patrimoni cultural i revulsiu amb el qual operar un canvi en el teixit social.

En *La casa del performer* (1994-1998) de Lluís Alabern emergen las tensiones cotidianas de un joven performer que hace arte sin objetos y no alcanza a pagarse el alquiler. A través de ese cuestionamiento sobre la precariedad, Alabern empezó a preguntarse qué casa podía habitar un performer, qué ideas debía albergar el espacio, qué relación debía tener con respecto al paisaje físico y social. A lo largo de cuatro años dibujó croquis y versiones de la casa, habló de las relaciones entre sus habitantes y recopiló textos y recortes de prensa sobre la idea de refugio, y así conformó un gran archivo que aún conserva celosamente y que de vez en cuando amplía.

El proyecto encarnaba los ideales propugnados por los artistas Fluxus de los sesenta, que equiparaban el arte a la vida, pero constatando como las artes performativas eran aún un lenguaje incipiente que las instancias oficiales estaban lejos de concebir como un patrimonio cultural y revulsivo con el que operar un cambio en el tejido social.

In Lluís Alabern's *La casa del performer* (The Performer's House, 1994-1998) the daily tensions of a young performer emerge, of one who creates art without objects and cannot afford to pay rent. Through this questioning of precariousness, Alabern began to wonder what type of home a performer could live in, the ideas the space should accommodate and the relation it should have in regards to the physical and social landscape. Over the course of four years, he drew sketches and versions of the house, spoke of the relationships between its inhabitants and compiled texts and press clippings on the idea of refuge, putting together a vast archive that he still zealously preserves and occasionally expands.

This project embodied the ideals advocated by the Fluxus artists of the sixties, for whom art echoed life, while also stating that the performing arts were still an incipient language that the official authorities were far from conceiving as a catalytic form of cultural heritage with which to carry out change in the social fabric.